

РЕШЕНИЕ

№ 4148

гр. София, 23.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 04.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Ева Пелова

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на
прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **531** по описа за **2021**
година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно процесуалния кодекс
(АПК) вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и
наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Агенцията за държавна финансова
инспекция (АДФИ) с адрес [населено място], [улица], срещу Решение №
20206778 от 24.09.2020 г. по нахд № 20773/2018 г. на Софийски районен съд (СРС),
Наказателно отделение (НО), 100 състав, с което е отменено наказателно
постановление (НП) № 11-01-172 от 21.08.2018 г., издадено от директора на
АДФИ, с което на основание чл.254 от Закона за обществените поръчки (ЗОП,
ред. Д.в. бр.34/2016 г.) на К. Г. К., ЕГН [ЕГН], е наложено административно
наказание „глоба” в размер на 5000.00 лв. за нарушение на чл.112, ал.1, т.2, вр.
чл.67, ал.6, чл.64, ал.1, т.1, чл.62, ал.1, т.2 и чл.58, ал.1, т.1 и т.2 ЗОП (ред. Д.в.
бр.34/2016 г.).

Касаторът сочи, че решението е постановено в нарушение на закона – отменително
основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК).
Поддържа, че обжалваното НП е редовно от формална страна, издадено при

съобразяване на реквизитите по чл.57, ал.1 ЗАНН, както и правилно и законосъобразно от материална страна. След подробно изложение на фактическите обстоятелства от констатираното нарушение, касаторът поддържа, че последното е описано пълно, конкретно, ясно и безпротиворечиво в НП, обосновано с достатъчно на брой доказателства, по начин, който не затруднява правото на защита на нарушителя да разбере вмененото му нарушение и да организира защитата си срещу него. Това се потвърждавало от подадените от К. К. възражения срещу АУАН и жалбата срещу НП, от съдържанието на които ставало ясно, че същият осъзнава същността, авторството и датата на извършване на нарушението. Сочи, че обществената значимост на отношенията препятства приложението на чл.28 ЗАНН. Претендира решението на СРС да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което да бъде потвърдено наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба К. Г. К., ЕГН [ЕГН], оспорва жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура е изразява становище за основателност на касационната жалба и потвърждаване на НП.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение № 20206778 от 24.09.2020 г. по нахд № 20773/2018 г. СРС, НО, 100 състав, е отменил НП № 11-01-172 от 21.08.2018 г., издадено от директора на АДФИ, с което на основание чл.254 от Закона за обществените поръчки (ЗОП, ред. Д.в. бр.34/2016 г.) на К. Г. К., ЕГН [ЕГН], е наложено административно наказание „глоба” в размер на 5000.00 лв. за нарушение на чл.112, ал.1, т.2, вр. чл.67, ал.6, чл.64, ал.1, т.1, чл.62, ал.1, т.2 и чл.58, ал.1, т.1 и т.2 ЗОП (ред. Д.в. бр.34/2016 г.).

За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя П. К. Ч., на свидетелите Ц. М. А., П. Н. Г., И. Д. Ц., М. Д. Д., Слава Н. З., П. К. Б., М. М. Б. и В. С. Б., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че АУАН и НП са съставени от компетентни длъжностни лица, в кръга на правомощията им. От материална страна е намерил, че наказаното лице не е осъществило вменените му нарушения. Относно нарушението по чл.64, ал.1, т.1 ЗОП е изложил мотиви, че в изпълнението на ЕЕДОП за едноличния търговец, изрично е представен списък идентично строителство, изпълнено от него, идентично или сходно с предмета на обществената поръчка, като наред с това са цитирани уеб адреса, орган или служба, издаващи документите, удостоверяващи изпълнението, както и неговото точно позоваване, поради което към датата на подписване на договора за възлагане на обществена поръчка, макар формално да не е било спазено изискването за представяне на отделни удостоверения относно строителството, осъществено от едноличния търговец, то исканата информация, съдържаща се в тях е била достъпна за възложителя с оглед цитираните уеб адреси на органите или службите, издаващи тези документи. По отношение на останалите документи, визирани в НП, касаещи 8 броя проектанкти, съдът е намерил, че изобщо не е налице нарушение тази насока.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с

материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 100 състав е валидно, допустимо и правилно, като краен резултат.

В тази връзка съдът съобразява преобладаващата практика на АССГ, формирана по идентични казуси: кнахд № 12434/2019 г., кнахд № 6409/2020 г., кнахд № 8345/2020 г. и кнахд № 1336/2021 г.

Разпоредбата на чл.42, т.3 ЗАНН е императивна и вменява на актосъставителя задължение за посочване на точната дата и място на извършване на нарушението. Същото е от значение за проверката по спазване на давностните срокове по чл.34 ЗАНН и чл.81, ал.3 НК, вр. чл.11 ЗАНН. Санкционен акт, който не съдържа указания досежно датата и мястото на извършване на нарушението, не очертава по необходимия категоричен начин предмета на доказване в производството, не позволява на съда и на страните да формират категорични изводи относно фактическата и правна страна на нарушението и ограничава правото на защита на наказаното лице (стр.66-67 от „Процесът по ЗАНН“, изд. С., 2009 г.). Липсата на минимално изискуемите реквизити на акта по чл.42, т.1-4 ЗАНН, която не позволява на наказващия орган или на нарушителя да формират еднозначни изводи от фактическа и правна страна е съществено процесуално нарушение (стр.208-209 от „Процесът по ЗАНН“, изд. С., 2009 г.). Сред възможните процесуални нарушения при издаване на НП, които се явяват основание за отмяната му, могат да се посочат липсата на който и да било от минимално изискуемите реквизити по чл.57, ал.1, т.1-7 ЗАНН, което не позволява на страните и на контролната съдебна инстанция да установят по категоричен и несъмнен начин волята на наказващия орган (стр.324-325 от „Процесът по ЗАНН“, изд. С., 2009 г.).

Безспорно се установява от съдържанието на АУАН и НП, че в тях липсва изрично посочена дата на извършване на нарушението. Посочена е датата на сключване на процесния договор на 16.11.2016 г., но липсва произнасяне на актосъставителя и на АНО относно датата на извършване на нарушението съобразно чл.42, т.3 ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН. Макар и определяема на база събраните по преписката писмени доказателства, датата на извършване на нарушението следва да бъде посочена изрично като такава в АУАН и НП. Недопустимо е нейното извеждане по тълкувателен път, тъй като то ограничава, както правото на защита на уличеното лице, така и възможността на съдебен контрол за законосъобразност по спазване на сроковете по чл.34 ЗАНН и чл.81, ал.3 НК, вр. чл.11 ЗАНН.

На последно място, в настоящия случай и считано от датата на сключване на процесния договор на 16.11.2016 г., към датата на приключване на устните състезания по делото и даване ход по същество на 04.06.2021 г. е изтекла абсолютната погасителна давност по чл.80, ал.1, т.5, вр. чл.81, ал.3 НК, приложима към настоящото производство на основание чл.11 ЗАНН във връзка със задължителното тълкуване, дадено с т.2 на Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. по тълк. д. № 1/2014 Г., ОСК на НК на ВКС и I и II Колегия на ВАС. С изтичането на давностния срок по чл.80, ал.1, т.5, вр. чл.80, ал.3 НК, се изключва въобще административно-наказателното преследване, което включва правомощието на държавата да възбуди административно-наказателен процес срещу дееца и да му наложи административно наказание. По силата на чл.24, ал.1, т.3 НПК това е основание за отмяна на НП и прекратяване на административнонаказателното производство. С постановената от СРС отмяна на НП е постигнат този краен резултат, поради което на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1 ЗАНН, е дължимо

оставяне в сила на обжалваното решение на СРС.

При този изход на спора и на основание чл.63, ал.3 ЗАНН, вр. чл.143 АПК, ответникът по касация има право на сторените в производството разноси, но при липса на заявено искане в тази насока, разноси не следва да се присъждат.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 от АПК вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София-град, XVIII-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 20206778 от 24.09.2020 г. по нахд № 20773/2018 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 100 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.